

jeg i dette Tilfælde overvinde de Betænk-
ligheder, jeg har, og derfor kunne slutte mig
til Regeringsforslaget i det Princip, det
har antydet. Der er imidlertid i det andet
Thing foretaget Ændringer i Forslaget, som
jeg for mit Vedkommende ikke kan tiltræde.
Man har for det Første borttaget de saakaldte
Arbejdsparagrafer, som stod i Regerings-
forslaget. Jeg finder ikke, at det er
heldigt, jeg finder det besynderligt, at man
i en Lov om Arbejdsløsheden stryger de
Paragrafer, som ville skaffe Arbejde, jeg
vilde hellere gaa endnu videre; men at Staa-
ten som den største Arbejdsgiver skulde være
udelukket fra at give Arbejde, medens Kom-
munerne, som ingen Naad have til at give
Arbejde, eller i alt Fald kun kunne give Ar-
bejde i langt ringere Omfang, skulde gjøre
det, forekommer mig at være en Modsigelse.
Der er dernæst i det andet Thing gjort en
mere principiel Forandring, idet man for-
inden at borttage disse Arbejdsparagrafer
har gjort en Tilføining i § 7, som den nu
foreligger i Lovforslaget, om at der skulde
ydes et Bidrag af Statskassens Midler til
alle Kommuner i Form af et Tilskud af 50
Dre for hver Indbygger, der findes i Kom-
munen. Herved er man egentlig kommen
ind paa en langt farligere Vej end hidtil.
Tidligere har det dog været Kommunerne
selv, som ydede disse Bidrag, og som, naar
det fandtes, at Omstændighederne talte derfor,
gjorde dette Offer, men de vare varsomme
med at bringe Offrene, og jeg er vis paa, at
der skal ikke findes mange Kommuner, der
have været tilbøjelige til at benytte den Lov,
der blev givet i 1879, saa at den mere er
fremtraadt som en tilskyndende end som en
virkelig Hjælp. Men at gaa saa vidt, som
her er foreslaaet, at Statskassen skulde give
direkte Bidrag, mener jeg vilde være i den
Grad at bryde, jeg tør næsten sige, med hele
Samsundsordenen, at jeg under ingen Om-
stændigheder kan gaa ind derpaa. Basis for
denne Lov bør i alt Fald være, at hvad
Kommunerne yde, maa de selv skaffe til Veie,
dog at Statskassen under visse Omstændig-
heder skulde kunne yde Vaan til visse Kom-
muner, som de saa kunne anvende i denne
Retning. Naar derfor § 7 antyder, at det
skal være Tilskud, maa det, i alt Fald efter
min Mening, forandres til, at det skal være
Vaan. Det er det Videste, hvortil jeg kan
gaa; det har for mig sine store Betænklig-
heder at gaa saa vidt, men jeg tror dog, at
det kan forsvares at gjøre det.

Møden: Som det blev bemærket af
den ærede første Taler, er det jo ikke de hel-
digste Forhold, under hvilke denne Lov kom-

mer til os. Vi have ikke den Tid og Lei-
lighed til at overvie Lovforslaget, som det
i Følge sin Bestaaffenhed og sin Vigtighed
utvivlsomt kunde gjøre Forbring paa, men
paa den anden Side tror jeg, at det er givet,
at vi ogsaa af Hensyn til Lovforslagets Be-
tydning bør tage det under de Forhold,
hvorunder det kommer, staaende det al Op-
mærksomhed og behandle det saa hurtigt, som
det under de givne Forhold er muligt for
os, og jeg tror ogsaa, at ligesom Hensynet
til Lovforslagets Betudning gjør, at vi saa
at sige bryde overtværs med Formen, saaledes
vil det ogsaa i og for sig kunne med-
føre, at vi til en vis Grad gaa paa Afkord
med de Principer, man ellers maatte følge i
Henseende til den Slags Behandlinger. Jeg
kan være fuldstændig enig med den ærede
sidste Taler i, at særlig Lovforslag af den
Bestaaffenhed frembyde visse Betænk-
ligheder, navnlig i Betragtning af de Konsekventer,
som man altid maa have for Øie med Hensyn
til, hvad de kunne medføre. Men paa
den anden Side er der en gammel Sætning,
som hedder: „Nødvendigheden er den højeste
Lov“, og lige overfor den kan man vel ogsaa
saa, saa vidt det paa nogen Maade er mu-
ligt, strække sig i Henseende til sine Følger.
Jeg finder nu dog, at den Vanskelighed, som
foreligger paa dette Punkt, i en væsentlig
Grad lettes ved den Kjendsgjerning, som det
ærede Medlem fremhævede, at vi i 1879
havde vedtaget Bestemmelser, som til Dels
stemme med Indholdet af det foreliggende
Lovforslag; thi Arbejdsløshed siges der jo
fra alle Sider, at der er, og jeg for mit
Vedkommende tør paa ingen Maade benægte
det. Jeg tror ogsaa, at det er ganske
forklarligt, at det er saa, i Betragt-
ning af det almindelige Tryk, der hviler
paa hele Produktionen og Omsætningen.

Tiden er i saa Henseende ikke gunstig
for at sætte Arbejde i Scene og dertil gennem
skaffe rigeligt af det; men dertil kommer jo
ganske vist den Kjendsgjerning, som man paa
ingen Maade kan lægge Dølgemaal paa, at
den Maade, hvorpaa Jagforeningerne ledes
til Uheld for Arbejderne, i væsentlig Grad
har bidraget til at forøge Arbejdsløsheden.
Det er givet, naar man ser, at der nu har
været en Strøm i et af de vigtigste Arbejds-
fag i 3 til 4 Maanedes, naar man ser, at
Arbejderne have maattet gaa ledige og ikke
blot deres Arbejdsfortjeneste er gaaet tabt,
men ogsaa, at flere hundrede Tusinde Kr.
har maattet bidrages fra de andre Arbejdere,
til at underholde dem, er det en Selvfølge,
at det har maattet bidrage i allehøjeste Grad
til baade at forøge Trangen hos Arbejderne
og til at mindste den Arbejdsmængde, der